

PARTICIPIALE DEVERBALER I DANSK

Af Poul Søren Kjærsgaard (Syddansk Universitet, Odense)

Indledning

Participiale deverbaler er ord, der har form som participier (mulige endelser: *ende*, *-(e)t*, *-te*, *-ede*, *-en*, *-ne*), og som er afledt af verber. Deres funktion er kerne i substantivsyntagme, attributiv, subjekts-/objektprædikat eller adverbial. De kan derimod ikke have verbal funktion som hovedverbal sammen med et finit hjælpeverb (fx *kom løbende*, *har skrevet*). Som tredje kriterium sættes, at der ikke sker nogen betydningsændring i forhold til det tilsvarende verbum. Ud fra disse tre kriterier er alene den første af følgende fire former et participialt deverbale *skrivende*, *glubende*, *drukken*, *kommende*:

Eksempel	Kategori	Kriterium	
<i>skrivende</i>	deverbale	endelse	+
		infinitiv/	+
		betydning	+
		funktion	+
<i>glubende</i>	adjektiv	betydning	+
		endelse	+
		infinitiv/	-
		betydning	-
<i>drukken</i>	adjektiv	funktion	+
		endelse	+
		infinitiv/	-
		betydning	-
<i>kommende</i>	Adjektiv	funktion	+
		endelse	+
		infinitiv/	-
		betydning	-
		funktion	+

Participiale deverbaler optræder i såvel usammensat (enkel) som sammensat form. I sidstnævnte tilfælde er et ikke-verbalt element præfigeret på deverbale.

Den enkle form forekommer i såvel germanske som romanske sprog med stort set samme distribution, mens sammensatte former stort set er ukendte i de romanske sprog.

De participiale deverbaler har verbal morfologi, men adjektivisk funktion. Som sådan udgør de ikke en almindelig ordklasse, men snarere en hybrid mellem ordklasser. De kan opfattes som en etape eller et stadium på vejen i en adjektiviseringsproces (Riegel et al., 1997:340-4).

Participiale deverbaler har stadig en slags hukommelse (Kjærsgaard, 1998), som afspejler de for tilsvarende verber gældende restriktioner. Når disse restriktioner bortfalder, anses adjektiviseringsprocessen for så vidt fremskreden, at der er tale om adjektiver. Denne proces kan især studeres i de usammensatte participiale deverbaler, hvor samme ord/form undertiden kan analyseres på begge måder. Et eksempel er *isoleret*, der anvendes både som participialt deverbale og som adjektiv. For deverbaler i perfektum form kan der opstilles kriterier for sondring mellem participiale deverbaler og adjektiver (le Fevre Jakobsen, Kjærsgaard, 1997).

Adjektiviseringsprocessen er mindre udtalt for de sammensatte participiale deverbaler, hvis første led i mange tilfælde svarer til verbale komplementer og således forlener dem med verbal status.

1. Problemstilling

Indsamling af danske eksempler på participiale deverbaler har vist, at participiale deverbaler udgør en meget produktiv form for orddannelse i dansk. Det gælder især i forbindelse med sammensætning, hvor der er indsamlet eksempler indeholdende mange andre typer relationer mellem deverbale og tilknyttede led end de arketyper (jf. Kjærsgaard og le Fevre Jakobsen, 1995). I dansk forekommer der også typer, som ikke er repræsenteret i andre sprog. Det er derfor svært ved induktion at få et overblik over, hvilke muligheder og især hvilke begrænsninger der eksisterer for denne type orddannelse i dansk.

Sigtet med denne artikel er at opstille nogle prædiktioner for disse begrænsninger. Med udgangspunkt i de participiale deverbalers morfologi ville det være nærliggende at antage, at der for hvert verbum eksisterer to usammensatte participiale deverbaler, svarende til præsens og perfektum participium, samt lige så mange yderligere former som der er mulige præfikser. Det viser sig imidlertid ikke at være tilfældet. I det følgende opstilles der prædiktioner for dannelsen af deverbaler på tre områder:

verbets ergativitet

- verbets valens
- sammensætnings produktivitet

2. Ergativitet

Verber kan opdeles i ergative (inakkusative) og inergative. Sondringen anvendes især for monovalente verber, men kan udstrækkes også til bivalente verber. Ergative verber er verber, hvis handling er rettet mod subjektet, fx *omkomme*, *synke*, *styrte ned*, *stivne*, *eksplodere*. Inergative verber er verber, hvis handling ikke er rettet mod subjektet, fx *løbe*, *svømme*, *rejse*, *gispe*, *stige*, *slentre*, *tage til/tillage*.

Dansk følger her andre indoeuropæiske sprog.

For ergative verber eksisterer såvel præsens som perfektum form af det participiale deverbale: *eksploderende bomber*, *eksploderede bomber*, *kapitulerende hære*, *kapitulerede hære*.

Forskellen mellem de to former af ergative verber er aspektuel: præsens form -AFSLUTTET; perfektum form +AFSLUTTET.

Brugen af denne type participialt deverbale er alene begrænset af semantiske selektionsrestriktioner, der i normalt sprog forhindrer fx *kapitulere(n)de bøger*, *eksplodere(n)de forelæsninger* etc.

Derudover forekommer der leksikalske restriktioner, der kan forklares med, at former, hvis betydning eller leksikalske aspekt er +AFSLUTTET, ikke er forenelige med en form (præsens participium), hvis aspekt betegner -AFSLUTTET og vice versa. Således forekommer fx *overleve* alene i præsens form (*overlevende*, **overlevne/overlevede*), mens *omkomme* alene forekommer i perfektum form (*omkomne*, **omkommende*).

En anden type leksikalsk restriktion forekommer ved det ergative(monovalente) verbum *fryse*, fx i *frysende børn*. Men modsat hvad hypotesen prædicerer, forekommer der ikke nogen perfektum form: **frosne børn*. Denne restriktion kan forklares med ønsket om at undgå flertydighed. Ved det bivalente verbum *fryse* forekommer perfektum form, fx *frossen leverpostej*. I dette tilfælde udfyldes det leksikalske hul, der herved opstår, gennem brug af præfikset *for-*, e.g. *forfrosne børn*.

For inergative verber eksisterer alene præsensformen af det participiale deverbale: *gispende sportsfolk*, **gispede sportsfolk*. For disse verber eksisterer der således en typologisk restriktion på brugen som participialt deverbale.

Derudover eksisterer som ved de ergative verber semantiske selektionsrestriktioner, der forhindrer fx *gående bøger*, *løbende huse*. Når sådanne restriktioner i nogle tilfælde brydes, brydes

samtidig forbindelsen til det underliggende verbum, og der er således tale om et adjektiv som i fx *den løbende måned*, *de svømmende øjne*.

De manglende perfektumformer udgør leksikalske huller, som dansk undertiden udfylder gennem brug af præfikset *be-*, fx i *berejste studerende*, *beskidte håndklæder*. Men som andre steder sker udfyldelsen af leksikalske huller og dermed orddannelsen ikke systematisk, og der kan næppe gives faste regler herfor.

I forhold til eksisterende beskrivelser af dansk indebærer ovenstående, at dannelsen af participiale deverbaler ikke er en funktion af verbets transitivitet, men af dets ergativitet. Givet, at den syntaktiske relation mellem det participiale deverbale og syntagmehovedet ved perfektumformer normalt er som mellem et verbale og dets direkte objekt, ville intransitivitet kunne forklare, at fx *gispede fisk* ikke forekommer, men ikke, at fx *sunkne skibe* kan dannes. Dette forhold kan imidlertid forklares ud fra den semantiske parameter ergativitet.

3. Valens

Valens defineres her som det antal semantiske roller, som forudsættes af verbalhandlingen. Hvorvidt sådanne roller er til stede syntaktisk, anses for underordnet. Der sondres i det følgende mellem avalente og valente verber. For sidstnævnte sondres der mellem monovalente, bivalente og trivalente verber.

Avalente verber, typisk vejrverber som *sne*, *regne*, *hagle*, *blæse*, *storme*, danner ikke participiale deverbaler: **den sneende sky*, **den sneede park*. Denne begrænsning kan forklares med verbernes konstruktion, som alene muliggør brugen af et formelt subjekt *det*. Når sådanne verber anvendes sammen med partikel (præposition eller adverbium), kan der dannes participiale deverbaler. Det ses ved *storme frem*, *sne til*, fx *den tilsnede park*, *den fremstormende IT-teknologi*. Sådanne eksempler kan forklares med ændret verbalkonstruktion, in casu ændret valens og ændrede selektionsrestriktioner for subjektet.

Tilsyneladende undtagelser er den prædikative anvendelse i *det var blæsende* eller den attributive anvendelse i *en stormende forelskelse*. I det første eksempel er der i forhold til *det blæste* formentlig tale om en ændret aspekt: -AFSLUTTET. Dermed har *blæsende* verbal funktion (sammen med hjælpeverbet), hvorfor forudsætningen om ikke-verbal funktion ikke er tilstede. I det andet eksempel er forudsætningen om samme betydning ikke tilstede, hvorfor *stormende* tilsvarende fortolkes som adjektiv. Her som andre steder er orddannelsen ikke helt systematisk. At *stormende*

og formentlig blæsende forekommer, men næppe haglende og regnende, må tilskrives tilfældigheder.

Valente verber inddeles som anført ovenfor. Sådanne verber har uanset type mulighed for sammensætning gennem præfigering af en valensbundet dependent eller en fri tilføjelse. Derved dannes sammensatte participiale deverbaler. Ganske få deverbaler kan ikke forekomme uden præfiks. Det gælder fx *dannende* (*de dannende dele, smlg. med *nervecelledannende dele*), *fremkaldende* (*de fremkaldende salmonellatyper, smlg. med *sygdomsfremkaldende salmonellatyper*), *opbyggende* (*de opbyggende stoffer, smlg. med *muskelopbyggende stoffer*).

I andre tilfælde konstateres det, at mulighederne for sammensætning er friere (mere produktive) end ved de tilsvarende finitte konstruktioner. Det gælder såvel syntaktisk som semantisk.

Mens finitte verbaler i fremsættende ytringer normalt forudsætter tilstedeværelsen af subjekt og i en række tilfælde forudsætter tilstedeværelsen af et direkte objekt, gælder denne restriktion ikke ved tilsvarende participiale deverbaler. Et eksempel er *fortynde*, som næppe anvendes uden direkte objekt, men som godt kan anvendes som verbal uden præfigeret objektrelation i fx *fortyndende medicin*. Lignende eksempler træffes ved *afgørende oplysninger* (= *..., der afgør), *grundlæggende uenighed* (= *..., der grundlægger/der lægger grund til), *ledende medarbejdere* (= *..., der leder), *tilfredsstillende afløse* (= *...som tilfredsstiller), *indbringende turisme* (= *som indbringer). I følgende eksempel er subjekt udeladt: *en søgt forklaring* (* en forklaring, som nogen søger). Udeladelse af en normalt obligatorisk dependent må formentlig betragtes som et yderligere skridt væk fra verbal status hen imod adjektivisering, selvom der på dette punkt, så vidt vides, ikke foreligger sikre tests til sontring mellem deverbaler og adjektiver.

De semantiske selektionsrestriktioner, der gælder ved finitte konstruktioner, gælder ofte ikke ved tilsvarende participiale deverbaler. Belagte eksempler er *nødlidende engagementer*, *prisignorerende strategi*, hvor de normale selektionsrestriktioner er sat ud af kraft. Omvendt er sammensætningen ikke helt fri. Der kan defineres en række restriktioner på orddannelsen, som vil blive gennemgået i det følgende afsnit.

Deverbaler, der er afledt af monovalente verber, kan optræde med et præfiks, som ikke kan være en dependent, fx *hårdtarbejdende kvinder*, *sultestrejkende studerende*, men som i stedet repræsenterer en fri tilføjelse (form: adverbium, præpositionssyntagma).

Deverbaler fra bivalente verber repræsenterer den hyppigste kilde til dannelse af såvel sammensatte som usammensatte participiale deverbaler. Brugen af deverbaler er her ikke begrænset af syntaktiske forhold, men alene af semantiske selektionsrestriktioner: *spisende børn*, **spisende*

grønsager, **spiste børn*, *spiste grønsager*, *lidende børn*, **lidende tab*, **lidte børn*, *lidte tab*. Som eksemplerne viser, er ergativitet ikke nogen relevant sontring.

Hvis en fri tilføjelse udfylder præfikspladsen, udelukker det forekomsten af en dependent: *den hårdtrante familie* vs. *den kriseramte familie* vs. **den ksehårdtrante familie*.

Deverbaler fra trivalente verber adskiller sig ikke fra den foregående gruppe, bortset fra, at én dependent må udelades, da der kun er to pladser til udtryk af to relationer.

4. Begrænsninger af orddannelsen for sammensatte participiale deverbaler

Skønt orddannelsen for især sammensatte participiale deverbaler er ret produktiv, foregår den ikke uden restriktioner. Der kan sondres mellem i hvert fald seks forskellige typer:

- dependenters antal
- dependenters form
- dependenters syntaktiske funktion og semantiske rolle
- dependenters semantiske selektionsrestriktioner
- pragmatiske (viden-om-verden)restriktioner
- leksikalske restriktioner

Sammensatte participiale deverbaler kan opfattes som resultatet af en flytning af en verbal dependent eller en fri tilføjelse til en stilling som præfiks i et sammensat participialt verbal. Denne proces kan kun finde sted én gang og er således ikke rekursiv. Der kan således maksimalt forekomme to dependenter og/eller frie tilføjelser, som illustreret med ovennævnte eksempel (*krisen rammer familien hårdt*). Dobbelt præfigering forekommer alene i tilfælde af brug af partikel eller præposition samt ved negation: *en jordomsejlende familie*, *anti-korrosionsbehandlet benzin*. En tilsyneladende undtagelse, *computerfarvelagt brochure*, analyseres som præfikset *computer* og deverbale *farvelagt*.

Denne restriktion på orddannelsen kan forklares med hensynet til tolkning af sammensatte deverbaler. Jo flere præfikser, jo flere muligheder for tolkning af relationerne mellem disse og den deverbale kerne, og dermed jo længere og vanskeligere processering.

Sammensætning kan alene forekomme med nominale præfikser. Den eneste undtagelse udgøres af lokative dependenter eller frie tilføjelser, fx *herboende studerende*, *udearbejdende kvinder*. Pronominer kan således ikke være element i orddannelsen: *de olieædende bakterier* → **de den ædende bakterier*.

Andre ikke-nominale størrelser kan heller ikke præfigeres. En kompletiv sætning, der er obligatorisk dependent til verbet formode, kan ikke præfigeres, men reduceres til dens subjekt: *det formodede drabstidspunkt*.

Kun 'rene' nominale størrelser kan være element i orddannelsen. Eventuelt tilknyttede attributive led må slettes: *Kvinden taler fransk* - **den fransktalende kvinde*; *Kvinden taler godt fransk* - **den godtfransktalende kvinde*.

I forlængelse heraf indebærer sammensætning ved hjælp af præfigering ligeledes, at morfologiske træk som determination, genus og numerus ved dependenten neutraliseres: *arbejdsgiverne* [+DEF, +PLUR] *administrerer aftaler* - *arbejdsgiveradministrerede aftaler*.

En dependent, hvis funktion er dativobjekt, eller hvis rolle er modtager, kan vanskeligt eller umuligt indgå som element i præfigeringen. Det gælder ved deverbaler afledt af verber som (*ud*)*betale* (noget til nogen) og *omdele* (noget til nogen). Det samme gælder ved deverbaler afledt af bivalente verber, der i andre sprog ville 'styre' dativ, fx *tilhøre*. Mens *udbytte(ud)betalende selskaber* og *selskabsudbetalt udbytte* er naturlige sammensætninger, er *aktionær(ud)betalende selskaber* og *aktionærudbetalt udbytte* det næppe. En mulig forklaring på denne restriktion i orddannelsen kunne være, at eftersom såvel subjekt som dativobjekt ofte har trækket +ANIM, kunne der opstå tolkningsproblemer ved deverbale perfektumformer, hvis dativfunktion uden begrænsninger kunne præfigeres. Men selv når der er mulighed for entydiggørelse mellem subjekt og dativobjekt i kraft af vor viden om verden (vi ved, at aktionærer ikke er agent/subjekt), forekommer en sammensætning som *aktionærudbetalt udbytte* unaturlig. En mulig undtagelse fra reglen/prædiktionen udgøres af *husstandsomdelte blade*, hvor det måske er præfiksets semantiske træk -ANIM, der kan forklare konstruktionen, jf. at *naboomdelte blade* næppe ville være mulig. Dette indikerer, at det ikke alene er præfiksets syntaktiske funktion og semantiske rolle, men kombinationen med de semantiske træk, der er afgørende for begrænsningen i orddannelse.

Skønt selektionsrestriktioner ofte løses i deverbaler i forhold til tilsvarende finitte konstruktioner, jf. afsnittet om valens, er der dog betydelige restriktioner, der udelukker dannelsen af en lang række teoretisk mulige sammensætninger.

Dette forhold illustreres ved sammenligning af det sammensatte participiale deverbale *svedtransporterende undertøj*, der forekommer at være en naturlig sammensætning (og er et belagt eksempel), mens den tilsvarende finitte konstruktion *Undertøjet transporterer sved* næppe er så naturlig.

De løsnede selektionsrestriktioner og den deraf følgende produktive orddannelse er dog begrænset af fysikkens love. Det er derfor muligt at prædicere, at det tilsvarende deverbale med inverterede dependenter er umuligt: *undertøjstransporterende sved*.

I en række tilfælde kan relationerne mellem deverbale og dependenter udtrykkes frit gennem valg af præsens- hhv. perfektumform af deverbale og inversion af dependenterne: *elektricitetsproducerende vindmøller* vs. *vindmølleproduceret elektricitet*. Dette produktive element i orddannelsen gælder ikke universelt, idet det er begrænset af det attributive deverbals funktion i forhold til substantivsyntagets kerne. Denne funktion er bl.a. at karakterisere nærmere og at underindele in casu vindmøller i nogle, der producerer elektricitet, og nogle, der ikke gør.

Dette indebærer, at orddannelsen er begrænset til tilfælde, hvor det i kraft af vor viden om verden er relevant at inddele synstantivsyntagets kerne. Det er tilfældet i det foregående eksempel *svedtransporterende undertøj*. Det er derimod ikke tilfældet ved inversion af eksemplet til **undertøjstransporteret sved*. Begrebet *sved* inddeles formentlig snarere efter kemisk sammensætning end efter, hvordan det transporteres.

Produktiviteten i denne type orddannelse er endelig begrænset gennem leksikalske restriktioner. Dette ses såvel ved usammensatte som sammensatte participiale deverbaler. Begrænsningen består i hensyn til klarhed eller i forsøget på at undgå (for mange) flertydigheder. Dette forhold kan forklare, hvorfor *de spiste grønsager* (attributiv med tryk på deverbalet) er mulig, men derimod næppe *?*den drukne mælk*. I dette tilfælde eksisterer der nemlig et adjektiv, hvis betydning har specialiseret sig til betydningen 'påvirket af alkohol', og hvis selektionsrestriktioner er helt forskellige. Et tilsvarende ræsonnement kan forklare, at det ikke er muligt at danne deverbaler fra verbet *afføre sig* (tøjet). Deverbalets præsensform ville falde sammen med adjektivet *afførende* (om laksativer). Dets perfektumform (**det afførte tøj*) er ikke mulig på grund af verbets reflexive konstruktion.

Leksikalske restriktioner med det nævnte forklaringsprincip spiller især en rolle for orddannelsen ved sammensatte og usammensatte verber i dansk (og andre germanske sprog), når disse ikke er synonyme. Grunden er den, at dannelse af deverbaler forudsætter præfigering af partikel. Og hvis sammensat og usammensat har forskellig betydning, vil brug af deverbale derfor kunne resultere i meningsforstyrrende sammenfald. Dette er i normal kommunikation ikke ønskeligt, og det kan i overensstemmelse hermed konstateres, at dannelse af deverbale ofte blokeres ved den ene form. Om det er densammensatte eller den usammensatte finitte form, kan ikke afgøres.

På det grundlag kan man sondre mellem tilfælde, hvor kun den ene type kan danne deverbaler, og sådanne, hvor begge danner deverbaler. Det første tilfælde illustreres af *sætte af* vs. *afsætte*, hvor man kan danne *den afsatte regering* (fl afsætte, *sætte af), men ikke **de afsatte børn* (→ sætte af, *afsætte); derimod nok *de afsatte fødevarer* (→ afsætte, *sætte af).

Lignende eksperimenter kan gennemføres for *afgå* vs. *gå af*.

5. Konklusion

Dansk råder gennem dannelsen af participiale deverbaler over et fleksibelt orddannelsesværktøj. Anvendelse af participiale deverbaler muliggør for det første, at syntaktiske relationer, der ellers ville være obligatoriske i tilsvarende finite konstruktioner, kan udelades. Det kan være praktisk, hvad enten årsagen er, at dependentens identitet er ukendt eller selvindlysende eller i situationen uhøflig at omtale. For det andet, at semantiske relationer i forhold til tilsvarende finite konstruktioner kan løses.

Disse og andre fordele, som der ikke er redegjort for her, betinger participiale deverbalers store udbredelse.

Dannelsen af participiale deverbaler er dog undergivet en række restriktioner, som der er søgt redegjort for i det ovenstående.

Literatur

- le Fevre Jakobsen, Bjarne & Poul Søren Kjærsgaard. 1997. 'Sondringen mellem participiale deverbaler og adjektiver'. In Maegaard og Pedersen (red.) *UDOG rapport nr. 6*. København. Kjærsgaard, Poul Søren. 1998. 'La mémoire des participes présent et passé'. In A. Clas, S. Mejri & T. Baccouche (dir.), *La Mémoire des mots: Actes du colloque de Tunis 25-26 et 27 septembre 1997*, Tunis, AUPELF-UREF et Service, pp.177-190.
- Kjærsgaard, Poul Søren & Bjarne le Fevre Jakobsen. 1995. 'Adjektiviske deverbaler i dansk'. In Kunøe og Vive Larsen (red.): *MUDS 5*.
- Hansen, Jens Ahlmann, Bjarne le Fevre Jakobsen, Poul Søren Kjærsgaard & Peter Stewart. 1998. 'Danish Deverbal Participles: Form, Function, Compounding, Testing'. Paper presented at the UDOG Seminar in Copenhagen June 1998.
- Riegel, Martin, J.-C. Pellat & R. Rioul. 1997. *Grammaire méthodique du français*. Presses Universitaires de France.

Peter Widell og Mette Kunøe (udg.):
8. Møde om Udforskningen af Dansk Sprog
Århus 2001

DISKURSER I FOLKETINGETS ÅBNINGSTALER - ELLER HVORFOR NYRUP TABTE EU-AFSTEMNINGEN

Af Helen Korsgaard (Syddansk Universitet, Odense)

Svaret på, hvorfor Nyrup tabte EU-afstemningen, mener jeg er at finde i den diskurs, som Nyrup anvender, og som virker bag om ryggen på ham selv. Jeg vil i det følgende gennemgå fire af Folketingets åbningstaler fra fire forskellige år i dette århundrede ud fra et diskursanalytisk perspektiv på Danmarks forhold til omverdenen. Den diskursive ændring er den ene pointe i dette foredrag. Den anden pointe, som jeg gerne vil beskrive, er den ændrede kommunikationssituation, som jeg mener er medvirkende til en ændring i stil fra skriftsprog til talesprog. Til slut vil jeg diskutere, om de to pointer står i forhold til hinanden. Er der en sammenhæng mellem stil og diskurs, eller snarere: Skaber stilen en bestemt diskurs frem for en anden? Eller udtrykt mere konkret: Taber Nyrup EU-afstemningen, fordi han bruger en stil, som udelukker at tale om det, hans projekt går ud på at overbevise danskerne om?

Generelt om talerne

Før jeg går over til en egentlig analyse af talerne, vil jeg kort give et overblik over de fire taler ud fra længde, syntaks, ordforråd og argumentation. Det mest iøjnefaldende ved talerne er, at de bliver længere og længere. I 1925 holder Stauning en tale på 2,5 side, i 1950 holder Hedtoft en på fire sider, Anker Jørgensen holder i 1975 en på ni sider og Nyrup i 1999 en på 11 sider. Selvom de ikke umiddelbart kan sammenlignes, da jeg ikke har talt ord eller brugt andre sammenlignelige enheder, er tendensen dog klar.

Generelt kan man beskrive en udvikling i talerne fra skriftsprog til talesprog. Syntaktisk har talerne i 1925 og 1950 mange foranstillede led med for eksempel tunge forfelter. I 1975 bliver sætningerne lidt lettere, men ordene bliver frygtelig lange. Det virkelige ryk sker dog i stilen fra 1975 til 1999. Nyrup bruger korte sætninger med mere sloganagtigt indhold. Det betyder også, at argumentationen for de holdninger eller lovforslag, som regeringen har, forsvinder i forhold til tidligere tider.

I det følgende vil jeg derfor beskrive talerne ud fra to perspektiver. Dels vil jeg gennemgå